

L'exhumació de Franco no tindrà l'aval del PP ni de Cs

Rivera s'abstindrà en el decret per treure el dictador del Valle de los Caídos i Sánchez confia en els socis de la moció de censura

Problemes d'humitats?
Nova solució ELECTRO-FÍSICA
HUMITAT-STOP
Elimina les humitats
"SENSE OBRES"

Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

ni una gota més!
HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
Distribuidor per la província de Girona
c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
T. 972 563 418 - M. 678 323 938
antonipagespolla@gmail.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIJOURS • 23 d'agost del 2018. Any XLIII. Núm. 14737 - AVUI / Any XL. Núm. 13607 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P8

L'Estat vol dur el groc a la Junta de Seguretat

TÀCTICA • El govern espanyol proposa fiscalitzar l'actuació dels Mossos contra la violència dels unionistes que treuen els llaços

EQUIPARACIÓ • L'executiu de Sánchez justifica la proposta per evitar el que defineix com una "escalada inabastable"

CARTA • El president Torra reclama al ministre de l'Interior mesures contra els policies que fan accions antisobiranistes

NACIONAL

P11

Els tractors arribant a l'entrada de la presó figuerenca ■ ROBIN TOWNSEND / EFE

Suport pagès a Bassa

Tractorada per la llibertat dels presos ahir al Puig de les Basses

Nacional

P6,7

Susqueda, cas empantanegat

Europa-Món

P18

Trump, assetjat per la culpabilitat de dos exaliats

BAR ALSUS

Des de 1994
Especialitzat en tapes
Esmorzars de forquilla i ganivet

Ronda Paisos Catalans 86 MATARÓ - Tel. 93 757 46 76

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La ciutat del dictador

Que l'Estat espanyol no ha fet net del seu passat autòritari, és una obvietat ben fàcil de demostrar. El problema, però, no prové només de la dictadura franquista, sinó que té unes arrels molt més profundes. Els posaré alguns exemples, en aquest cas centrats en la figura de Miguel Primo de Rivera, que va encapçalar un cop d'estat el 13 de setembre de 1923 i va exercir com a cap del directori militar fins al 30 de gener de 1930. Només cal viatjar fins a Jerez de la Frontera, la seva vila natal, per adonar-se de la frivolitat amb què es tracta la memòria del dictador. En aquesta ciutat, governada per una alcaldessa socialista, encara avui es manté una estàtua equestre del dictador a la plaça de l'Arenal, un monument erigit el 1929 i que, malgrat els intents de retirar-lo, s'ha acabat convertint en una icona postalera. En aquesta ciutat, governada per una alcaldessa socialista, encara s'aguanta (val a dir que molt deteriorada) una

La ciutat de Jerez de la Frontera, governada per una alcaldessa socialista, manté un munt de referències al dictador Primo de Rivera

placa en què es recorda el lloc on va néixer el dictador; amb una inscripció, val a dir, en què no s'esmenta la dictadura ni les seves víctimes sinó que es recorda que "con su valor heroico el día 13 de septiembre de 1923 inició el camino de la regeneración de España". En aquesta ciutat, governada per una alcaldessa socialista, es manté una làpida en què es recorda la capella on va ser batejat el que "fue Capitán General de los Ejércitos, presidente del Consejo de Ministros e hijo esclarecido y Predilecto de esta ciudad", sense cap referència al seu paper com a dictador ni a les seves víctimes. En aquesta ciutat, governada per una alcaldessa socialista, s'hi troba, des de l'any 1947, la tomba del dictador en un lloc preferent del santuari basilica de la Mercè i sense cap recordatori al seu paper com a dictador ni a les seves víctimes. En aquesta ciutat, governada per una alcaldessa socialista, es manté la memòria viva d'un dictador; un autèntica anomalia que posa de manifest la incapacitat de l'Estat espanyol per fer net del seu passat autòritari.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Pantalons curts

Bé, em sembla que podem proclamar aquest estiu com el del triomf dels pantalons curts en els homes. En estius anteriors ja es veia venir la tendència, però ara s'ha fet universal. Això que acabo d'escriure i el que vindrà tot seguit fa vell, fa periodista costumista, però qui negaria que soc vell i un practicant del costumisme? M'assec a contemplar la gent com passa i tots els homes presenten pantalons per sobre dels genolls. Els pantalons llargs són l'excepció, i els que en porten o han sortit de casa sense haver-se informat de la moda o semblen conductors d'autobusos, si no ho són. A mi em fa l'efecte que, portats pels homes, els pantalons curts fan les cames tortes, però potser és una simple suggestió visual. Als usuaris d'aquests pantalons se'ls veu molt satisfets. Abans de sortir de casa es deuen haver examinat al mirall i ho deuen haver trobat tot correcte. Endavant i cap al carrer, doncs.

Els pantalons llargs són privatis de les dones. Dit d'una altra manera: són les dones i no els homes les que amaguen les cames. Parlo en general, és

“Aquest estiu són la peça universal entre els homes

clar, i exclo les adolescents que acaben de descobrir que tenen cos i fan emergir les cuixes senceres d'una reducció de pantalons. Els homes porten pantalons curts i les senyores que van soles o que els acompanyen o que fan rodar amb ells el cotxet de la criatura, i que són les que es depilen, els porten llargs. I si no porten pantalons, el vestit també és llarg i tapa les cames. Ara afegiria "el món al revés", però em guardaré molt de fer-ho per no acusar encara més que soc vell i costumista. No hi ha món al revés. Hi ha el món de cada època.

"S'hi va fresc." També havien estat

frescos els pantalons blancs de fil i les americanes a joc dels avis, que a més es cobrien amb un barret de palla. I els nostres texans? Els texans eren una peça curiosa: a l'hivern abrigaven i a l'estiu eren frescos. Tot fos per poderlos vestir sempre. La moda porta incorporada el seu pretext. Les camises estrenyen o no segons les indicacions del sastre: "Ara es porten així." "Per presumir s'ha de patir", deien els avis dels pantalons de fil. ¿Quan feien patir, de fred o de calor, els texans: a l'hivern o a l'estiu? He dit "feien". Observo que els texans van de baixa. Per què no dur els pantalons curts també a l'hivern? No han anat molts anys les dones amb faldilles i les cames exposades al fred? "Qui no té seny no té fred", deien també els antics. La moda fa perdre el seny.

Quan dirigia El Punt del Maresme vaig enviar l'Oriol Ribet a casa un dia que es va presentar a treballar amb pantalons curts: "I si has d'anar a veure un alcalde?" Em va creure. Avui rebrà el suport de tota la redacció, que també aniria amb pantalons curts, com l'alcalde.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/q487gr>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

Desqualificació urbanística

Que Franco està mal enterrat ho demostra també la vigència de l'urbanisme salvatge que ha sobreviscut la seva dictadura. Un urbanisme que s'entossudeix a depredar les nostres costes amb l'embolcall presumptament legal de llicències antigues, requalificacions desvergonyides i la complicitat d'algunes autoritats locals que amb l'excusa de la generació de riquesa encara permeten l'enrajolat de zones teòricament protegides. Precisament, la revifada de plans i projectes urbanístics que afecten els vint-i-dos municipis de la Costa Brava, des de Portbou fins a Blanes, han estimulat una iniciativa que ens transporta a l'esperit de resistència ciutadana que vam viure als anys vuitanta del segle passat: la constitució d'una plataforma destinada a aturar els peus als delinqüents urbanístics. Lamentablement, és tan sols el símptoma d'un mal que ha fet metastasi a tot el país.

“El capital estranger saliva pels nostres espais protegits, i els agredeix amb complicitats locals

El diagnòstic no pot ser més desolador: el capital estranger saliva pels nostres espais protegits no només pel potencial turístic que els acompanya sinó per la màniga ampla de les administracions que els han abandonat. Unes administracions que donen per bones ordenacions del territori pla-

nejades pel franquisme i executades pel postfranquisme. L'actualització d'aquells plans de creixement hauria de ser una de les prioritats municipals i supramunicipals, perquè el volum d'edificació que el sol admetia quaranta anys enrere no té res a veure amb la saturació actual. Històricament no n'hi ha hagut prou amb l'aprovació dels PEIN –els plans d'espais d'interès natural– ni tampoc amb la famosa llei de Costes, que va reduir fins als cent metres la distància mínima per poder construir. La persistència especulativa i la insensibilitat ambiental continuen trobant les dreceres adequades i les complicitats necessàries per eludir l'esperit d'una legislació que en teoria ens havia de protegir del franquisme mal enterrat. Per això són benvingudes totes les plataformes. Perquè algunes qualificacions urbanístiques encara ens desqualifiquen com a societat.

De reüll

Marta Monedero

Morir per una 'selfie'

La recerca de la imatge més arriscada i impactant que assoleixi més clics i seguidors a les xarxes socials, hi ha qui es penja de la barana d'un pont i estira el braç amb el mòbil. S'enfila dalt la teulada d'un edifici, d'una torre d'alta tensió o fins i tot s'acosta a un animal salvatge. Sembla que tot s'hi val per fer-se una selfie diferent de les milers que es penjen cada dia a internet. En especial, ara per vacances. El més difícil se supera per obtenir un autoretrat que enlluerni els espies del ciberespai. Però malauradament pot acabar tenint

conseqüències letals.

Hi ha més morts per fer-se un autoretrat que per l'atac d'un tauró

Hi ha moltes maneres de morir. Ara, si és amb el mòbil a la mà i relliscant d'un pont o esclafat per un elefant a qui has tocat la trompa és absurd, oi? La llista de selfies fetes abans de morir es dispara i els darrers anys les víctimes mortals superen les causades per atac de tauró o per

mirar de pujar a l'Everest.

Davant d'aquest fenomen, a Rússia van engegar una campanya que deia que ni un milió d'autoretrats valen una vida humana, mentre que un estudi de la Universitat d'Ohio determinava que els homes s'arrisquen més a l'hora de buscar el reconeixement internautic. Encara que ser babau no és sols qüestió de gènere. La moda també va per països. Al capdamunt del rànquing de llocs amb més morts per narcisisme fotogràfic hi ha l'Índia. L'Estat espanyol n'és el quart. Sisplau, fiquem-vos la vanitat a la butxaca i torneu de les vacances per explicar-les.

Les cares de la notícia

COORDINADOR NACIONAL D'UNIÓ DE PAGESOS

Joan Caball

Compromís a tractorades

El sindicat pagès ha demostrat la seva solidaritat amb tractorades a les presons, com la d'ahir a Figueres o abans al Catllar, per demanar la llibertat de Bassa, Forcadell i la resta de presos polítics. Un compromís nacional que han demostrat sempre en els moments clau del procés.

PRESIDENT DE L'EQUIP RECTOR DE LA UCE

Jordi Casassas

Cinquanta anys fent país

La Universitat Catalana d'Estiu clou una especial edició amb què ha commemorat mig segle de vida amb un balanç positiu i un immens bagatge que combina la reflexió acadèmica amb el compromís nacional. Tot plegat, malgrat les dificultats, com ara les traves de l'Ajuntament de Prada.

DIRECTOR DEL FESTIVAL DE CAP ROIG

Juli Guiu

Rècord d'espectadors

El Festival de Cap Roig, dirigit per Clipper's Live i impulsat per la Fundació Bancària La Caixa, va tancar ahir la seva edició més multitudinària, amb rècord d'espectadors. El concert d'ahir, amb un estel·lar Andrea Bocelli, va ser la millor clausura possible per a un certamen de referència.

EDITORIAL

Investigació, però sense frivolitats

La reacció dels Mossos enfront de l'atac que van patir dilluns a la comissaria de Cornellà mereix una investigació exhaustiva i que els resultats es facin públics, però també que s'aparqui la frivolitat amb què tracten uns fets d'extrema gravetat alguns actors mediàtics i polítics. Aprofitar la mort de l'assaltant per desacreditar la policia catalana i assenyalar l'agent que va disparar exigint-li responsabilitats és una estratègia oportunista i irresponsable. Perquè més enllà de les motivacions finals que es puguin atribuir a l'atacant, allò que no canviarà és el fet que l'agressor va fer una incursió en una comissaria, amb una arma blanca a les mans i es va abraonar contra una agent amb intenció de matar-la. És injust avaluar l'actuació de la mossos sense tenir en compte l'escenari, l'estat d'alerta antiterrorista existent i el poc temps de reacció disponible.

La mort d'un ciutadà a mans policials sempre s'ha de lamentar. Fins i tot en un cas d'amenaça flagrant. Per això cal una investigació a fons i probablement revisar la celebritat amb què el cas va ser considerat un atemptat. Però també resulta si més no agosarat acusar els Mossos d'una "execució extrajudicial" com ha fet la CUP. Una cosa és certificar quines van ser les motivacions reals de l'atacant, i si hi ha o no una inspiració gihadista tal com existeix en moltes accions similars d'arreu del món. Fins i tot cal auditar en quina mesura es poden aplicar protocols de reacció menys agressius davant d'una amenaça i estudiar sistemes de seguretat alternatius per a les comissaries. Però sempre amb la premissa que un individu armat que ataca una comissaria, sigui quin sigui el motiu, obliga a una resposta amb determinació de qualsevol agent per evitar víctimes innocents o del mateix cos.

Tal dia com avui fa...

1 any

A la presó

El jutge que instrueix el cas per l'atemptat de la Rambla empresona el ferit a Alcanar i Oukabir i prorroga la detenció de l'amo del locutori de Ripoll.

10 anys

Accident a Barajas

El motor ja va fallar abans d'enlairar-se. L'avió va trigar més del compte a aixecar-se però el motor només es va incendiar quan va caure a terra.

20 anys

Paraula d'Aznar

El president del govern espanyol replica a la Declaració de Barcelona i adverteix CiU, el PNB i el BNG que la Constitució és intocable.

Full de ruta

Ferran Espada

L'ordre diví i l'unionisme

A Vimbodí i Poblet tenim l'honor de ser un dels municipis més petits del país que encara té sala per al setè art. I la canícula estiuenca fa el cine molt recomanable com a refugi –ara que s'ha instal·lat l'aire condicionat–. Així que vaig aprofitar per veure la darrera obra de Petra Biondina Volpe, *El orden divino*. Una pel·lícula que si bé no té res d'especial des del punt de vista cinematogràfic, ho té tot d'interessant pel contingut argumental, basat en la conquesta del dret de vot de les dones a Suïssa. Un tema que no va obligar l'equip de rodatge a fer grans tasques d'ambientació, ja que el sufragi femení es va aprovar a Suïssa el 7 de febrer del 1971 i es va fer efectiu el 16 de març. Això en l'àmbit federal perquè en algunes eleccions cantonals les dones no van poder votar fins al 1990. Sí, sí, no m'erro en les dates. *El orden divino* és especialment recomanable per a aquells que neguen el dret de vot per l'autodeterminació als catalans i asseguren que en un país de l'Europa

Com ara a Catalunya, a Suïssa, fa menys de 50 anys encara calia gran coratge i molta desobediència a l'ordre establert, que no permetia votar a les dones

occidental no té lloc la lluita per un dret fonamental. Doncs a Suïssa, al cor de l'Europa democràtica i civilitzada, fa menys de 50 anys encara calia gran coratge i molta desobediència a l'ordre establert, és a dir a l'ordre diví sobre el qual es basava el poder dels homes sobre les dones. Alguns dels que arrenquen llaços grocs per carrers i plaques es trobaran molt identificats amb els homes del poble suís del film que, enfurismats, arrenquen la propaganda sufragista que un grup de dones valentes comencen a penjar, les sotmeten a befa i humiliació, i quan no les poden vèncer passen a l'amenaça i l'agressió. I també amb el fet que algunes dones feien campanya contra el seu propi dret al vot, igual que alguns catalans rebutgen el seu propi dret a decidir. I és que l'ordre diví, ara i aquí, és el de la sacrosanta unitat d'Espanya. Però no crec que faci *spoiler* si avanço que la pel·lícula mostra que les lluites pels drets fonamentals són molt actuals, però sempre llargues, dures i amb alts i baixos. Això sí, acaben reeixint.

Tribuna

José Rodríguez. Sociòleg

Espanya fracassa a Catalunya

Els estats fan construcció nacional mitjançant el nacionalisme banal, un nacionalisme subtil i quotidià. D'exemples, en tenim: l'associació per part de les institucions de França dels pensadors i filòsofs a la idea de la *grandeur* francesa o el “somni americà” dels EUA. Espanya té elements de nacionalisme banal: la reivindicació del castellà com a llengua comuna amb gran part de Llatinoamèrica o la figura del rei, que teòricament s'allunya de les confrontacions polítiques, o productes audiovisuals com les sèries *Cuéntame* o *El ministerio del tiempo*, que intenten crear un imaginari compartit.

AQUESTS DIES hem pogut veure com el nacionalisme banal espanyol ha fracassat sense paliatius en la seva construcció nacional a Catalunya. L'acompanyament al rei durant els actes de record a les víctimes dels atemptats de l'agost de l'any passat ha sigut esperpèntic i fins i tot aberrant. També les manifestacions de fa un any contra el procés va donar-nos imatges d'un nacionalisme a la defensiva, arrelat en elements identitaris

molt excel·lents fins i tot amb simbologia d'extrema dreta. Aquesta forma d'expressar el nacionalisme espanyol fa allunyar de les manifestacions persones que potser hi participarien però no volen ser associats a un espectacle tan explícit.

HA FRACASSAT EL DISCURS de la “*lengua común*” que intenta imposar el nacionalisme banal espanyol a través de la RAE i l'Institut Cervantes. Amb aquest discurs pretenen folkloritzar i arraconar la resta de llengües de l'Estat i per tant diluir altres identitats nacionals. El fet que moltes persones que tenen com a llengua familiar el castellà hagin adoptat i considerat el català com a llengua de prestigi és quelcom que no acaben d'entendre els ideòlegs espanyolistes. El que portem veient durant aquests mesos, amb un rei enfadat amb uns catalans que no el reconeixen, manifestacions i actes esperpèntics de

l'espanyolisme és una mostra del fracàs del projecte de construcció nacional espanyol.

QUE EL NACIONALISME ESPANYOL hagi fracassat a Catalunya no vol dir que encara hi hagi una bona estratègia de construcció nacional catalana. Amb tot en contra s'ha aconseguit que el català sigui llengua de prestigi i utilitat en una part més àmplia de la societat. Fer això obre una porta cap a la identificació amb el *demos* català. Però encara no trenquem algunes barreres identitàries i encara no sabem quins són els símbols que més tenim compartits. El fracàs del nacionalisme espanyol ha permès més marge de maniobra a la construcció nacional catalana, però ara ha d'afinar.

PERQUÈ, NO ENS ENGANYEM, més enllà dels arguments socioeconòmics i polítics, al final el que decideix el suport o no a favor de la independència és una major identificació amb el *demos* català que amb el *demos* espanyol. I això requereix construcció nacional.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

ANC i Òmnium

■ Soc simpatitzant de l'ANC i, per tant, rebo periòdicament informació de les seves activitats. Vull felicitar la junta directiva per haver consultat la militància respecte de si hom vol/prefereix una llista unitària sobiranista per a presentar-se a les eleccions. Fent números rodons, un 90% hi va estar d'acord. No hi ha res més democràtic que la gent decideixi en temes cabdals, en aquest cas de país.

A Òmnium m'hi vaig associar quan n'era presidenta l'amiga Muriel Casals (ara fa tot just dos anys i mig de la seva accidentada mort; un sentit record). No entenc com una entitat amb cinquanta anys més de vida que l'ANC no es planteja formalment fer el mateix: exercir la democràcia de base, habilitant sistemes de participació tan fàcils com emprar internet. Amb quina fredor el vicepresident

Marcel Mauri va tirar pilotes fora al·legant que és un tema dels partits. Ens amaga algunes preferències, interessos...? Està més a prop d'un partit que d'un altre? Li fa por l'aposta bastida pel MHP Puigdemont anomenada Crida? Com a soci li demana votar aquest tema, i espero que en siguin molts més que també ho facin fins aconseguir que ens consultin. Li fa por, senyor Mauri, que els catalans votem? En aquest cas més de cent mil –ben transversals– que paguem quota?

SALVADOR DOMÈNECH
Sant Quirze del Vallès
(Vallès Occidental)

Federico Jiménez Losantos

■ En una notícia publicada recentment a la premsa, un individu que respon a aquests nom i cognoms es permet afirmar que “es podria bombardejar Catalunya; que Es-

panya té els avions per fer-ho, però els seus governants no tenen els pebrots de fer-ho”. Que Espanya té 70.000 policies, 90.000 guàrdies civils i 50.000 soldats i acaba titllant els independentistes de “nazis de guarderia”. El fet va ser denunciat, però no sabem com ha acabat la causa. Resumint tot plegat, ens trobem davant d'un paranoic amb trastorns delirants. Segurament el narcisisme i les frustracions l'han portat a imputar a tercers les seves fantasies. Total: un quadre manicomial. Aquest personatge va tenir nou judicis en tres anys; posteriorment no li hem seguit la pista. Un individu d'aquesta espècie ja és per si mateix perillós, però si és que, a més, està ben introduït en els mitjans de comunicació espanyols, el resultat pot ser incendiari. Jo proposaria el seu immediat tancament al manicomi, ben fermat amb una camisa de força, pe-

rò, això sí, amb una gorra de cop perquè no prengui mal i un xumet perquè s'entretregui.

RAFEL SERRA LLIMONA
Barcelona

Estar de pega

■ En Felip VI a casa nostra està de pega. A Tarragona, en l'obertura dels Jocs Mediterranis, amb la buidor dels no seus.

A Girona, en els premis Princesa de Girona els no seus no el varen voler. I a Barcelona, aquest darrer 17-A, varen ser els seus amb el galdós comportament de crits i xerrioles, sense el més mínim respecte als damnificats, els que el representaren.

Els no seus van respectar el dol com calia.

No li seria millor d'estimar més els no seus i reprendre els seus?

ANDREU GENÍS CIURANS
Mollet del Vallès (Vallès Oriental)

La frase del dia

“Els espanyols no tenen cap pressa per treure un mort d'una tomba on fa 40 anys que hi és”

Teodoro García, SECRETARI GENERAL DEL PP

Tribuna

Àngel Castiñeira i Josep M. Lozano. Professors d'Esade (URL)

‘Un poble francès’

A finals de juliol TV3 va començar a emetre la sèrie d'èxit *Un poble francès*. Aquesta producció audiovisual francesa ressegueix la cronologia de l'ocupació alemanya en una petita sotsprefectura del Jura prop de la línia de demarcació (l'exèrcit alemany ocupava el nord de França, incloent-hi París. A la resta del país es va establir l'autoritat del govern del mariscal Pétain).

EN LA SÈRIE, la història comença el 12 de juny de 1940 amb l'arribada de l'exèrcit alemany i finalitza el desembre del 1945 amb l'alliberament de França. La virtut de la sèrie és que adopta com a fil narratiu el punt de vista de la població civil, les seves posicions individuals, les seves reaccions als esdeveniments, la seva evolució al llarg del conflicte, els seus dilemes i contradiccions, les seves pors i constriccions, els seus secrets i ambigüitats, les seves estratègies de supervivència. Tot i que, de tant en tant, hom esmenta (a través de la ràdio o dels diaris) els fets de la Gran Història, els capítols es fixen en la petita història de proximitat dels personatges: la vida quotidiana de l'alcalde i la seva dona, els comissaris, la directora i els mestres de l'escola, la visió dels nens, els petits empresaris, els primers resistents comunistes i gaullistes, els parcers i masovers, els feixistes francesos, els habitants jueus, algunes autoritats franceses petainistes, algunes autoritats i soldats alemanys, etc.

AQUESTA PETITA HISTÒRIA es veu constantment enriquida en cada capítol per històries gens convencionals derivades de la situació d'ocupació i guerra: la necessitat de subsistència, els cupons de racionament i el mercat negre; els intents de travessar la línia de control dels alemanys; les relacions d'amor impensables en altres circumstàncies; les

activitats clandestines i subversives; els atemptats terroristes; els actes de vigilància i de descobriment de secrets; les denúncies i delacions; les detencions, tortures i execucions; les ambivalències polítiques i l'ambigüitat moral a l'hora d'assumir compromisos o prendre decisions en una vida quotidiana caracteritzada per l'excepcionalitat.

L'ESPECTADOR CONTEMPLA uns protagonistes verges, situats en un moment en què les deportacions, el confinament i l'extermini massiu d'Auschwitz encara no ha esclatat i on alguns fins i tot consideren que no estan en guerra. Tots ells intenten entendre la situació, fer-se'n càrrec, amb el dubte de si han d'obeir la (nova) autoritat o col·laborar amb el nou règim, o per contra, si s'hi han de resistir. El toc de queda, els controls rutinaris, les detencions de jueus, les restriccions econòmiques, la presència militar i policial al carrer, la prohibició de l'educació republicana a l'escola... són clars símptomes d'una re-

“Tota una cohort de funcionaris francesos van acceptar col·laborar acríticament amb l'Alemanya nazi”

pressió tova, però al principi no hi ha morts evidents i tot fa pensar que la vida pot continuar.

DES DEL PUNT DE VISTA DRAMÀTIC i psicològic, sens dubte les figures del col·laboracionista, del resistent, del delator, del traïdor, de l'oportunista, de l'arribista, del pocavergonya, de l'heroi, del desertor, del torturador, del subversiu, del sabotejador o del conspirador guanyen en interès. I donarien peu a una reflexió tant o més rellevant com la que fa el filòsof Avishai Margalit en el seu darrer llibre, *De la traïció*. Però la gran majoria de la població francesa (en la ficció però també en la realitat), almenys a l'inici de l'ocupació alemanya, no eren ni col·laboracionistes ni resistents, ni actuaven moguts per una ideologia forta. La majoria navegaven en els dubtes, intentaven situar-se davant la nova situació, comprendre-la per després respondre a la pregunta: Què he de fer? Què em toca fer? Cap a on he de decantar el meu compromís? Com he de viure a partir d'ara la meua vida quotidiana, quan resulta que la situació és totalment inèdita i anòmala?

‘UN POBLE FRANCÈS’ ÉS DIGNA de ser vista per tots els públics, però molt especialment per aquells que desconeixin quin va ser el funcionament del règim de Vichy i el paper jugat en aquell període per tota una cohort de funcionaris francesos que van acceptar de col·laborar acríticament amb l'Alemanya nazi i van desenvolupar polítiques d'inspiració feixista a partir d'una pura concepció tecnocràtica del servei a l'Estat. Jean-Pierre Ingrand, un dels grans col·laboracionistes de Vichy, que va aconseguir fugir a Llatinoamèrica al final de la guerra, poc abans de la seva mort va dir a un periodista de *L'Express*: “Em vaig equivocar. El més difícil en temps de crisi no és complir amb el teu deure, sinó discernir-ho amb clarividència.”

De set en set

Òscar Palau

Per molts anys (o no) a l'UCE

A vui es clausura a Prada, a la Catalunya del Nord, la 50a edició de la Universitat Catalana d'Estiu. L'UCE va néixer, curio-

sament, com una rèplica del maig del 68 francès, aquell corrent revolucionari que reclamava obrir portes i finestres a una Europa encarcerada, i que va inspirar un grup de rossellonesos a muntar un seguit de manifestacions culturals aquell estiu que acabarien sent l'embrió d'un certamen que, com a tal, veuria la llum un any després. La universitat, des del moment fundacional, va ser un punt d'escapament on el catalanisme perseguit pel règim franquista podia reunir-se, organitzar-se i expressar lliurement les seves inquietuds de llibertat, a més de ser un punt de trobada amb l'exili, trets que durant molts anys el van convertir en un certamen de referència al país.

Avui, és evident, l'UCE ha evolucionat: té penes i treballs per aconseguir el finançament per tirar endavant cada edició (ja veurem l'any que ve si es fa, i on, ara també per les traves creixents que es troba a l'històric recinte del Liceu Renouvier) i potser ha perdut capacitat d'influència, però segueix sent el gran laboratori d'assaig dels Països Catalans; des de fa tres anys, a més, disposa d'un centre propi que vol ser pol cultural i d'oci com Vallroc i ofereix un programa acadèmic més que digne que permet la reflexió i l'anàlisi en una època que s'hi presta, l'estiu.

Potser mal que li pesi, però, l'UCE no pot ni vol desprendre's del pòsit de reivindicació política i afermament catalanista que de fet és la seva principal raó de ser des del primer dia, ja que aquells anhels de llibertat, mig segle després, no difereixen pas tant. De fet, malauradament tornen a estar més vidents que mai. Per molts anys!... o no.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra i Artadi van visitar ahir Cuixart, Sànchez, Junqueras, Forn, Turull, Rull i Romeva, tancats a Lledoners ■ EFE

L'Estat deriva els llaços grocs cap a la Junta de Seguretat

■ Torra envia una carta al ministre de l'Interior davant la "inacció" de Cunillera ■ Reclama mesures contra els agents de la policia i la Guàrdia Civil que participen en actes violents antisobiranistes

Redacció
BARCELONA

La polèmica promoguda per Ciutadans –bàsicament– i el PP sobre els llaços grocs arribarà a la Junta de Seguretat. Així ho va anunciar ahir el Ministeri de l'Interior, que va expressar la seva intenció de tractar amb la Generalitat les identificacions per part dels Mossos d'Esquadra de persones que retiren llaços grocs. La secretària d'estat de Seguretat, Ana Botella, es referia així a les identificacions que el cap de setmana passat van fer els Mossos a la demarcació de Tarragona de catorze persones que retiraven llaços, entre les quals hi havia un agent de la Guàrdia Civil. De moment els Mossos només els ha identificat i els ha advertit que podrien afrontar multes de 601 fins a 30.000 euros. Per això el Ministeri de l'Interior vol

abordar aquesta qüestió a la Junta de Seguretat amb la Generalitat i fiscalitzar l'actuació dels Mossos. El govern fa temps que li demana poder-se reunir, i la secretària d'estat va dir que estan estudiant les dades i que serà "properament". La junta es va reunir per últim cop el 10 de juliol del 2017, després d'anys sense fer-ho. Però Botella sosté que serà en la nova convocatòria quan l'Estat vol parlar "ordenadament" i des de tots els punts de vista sobre l'ús de l'espai públic i com gestionar el fet que hi hagi persones que pengen llaços o pancartes i d'altres que es dediquen a treure'ls. Sobre quin paper han de jugar els Mossos, que tenen les competències sobre seguretat ciutadana a Catalunya.

I és que des de Ciutadans s'anima els unionistes a rebel·lar-se contra els Mossos i despenjar llaços. Botella es

va referir que si els contraris als llaços comencen a omplir l'espai públic dels seus símbols s'entraria en una "escalada inabastable". "Cal posar ordre i concert perquè l'espai públic és un lloc de trobada de tots, i tots tenim dret a usar-lo de la mateixa manera", va concloure.

Torra escriu al ministre

D'altra banda, ahir el president de la Generalitat, Quim Torra, va trametre una missiva a Fernando Grande Marlaska en què li reclama que adopti mesures contra els agents de la policia o de la Guàrdia Civil que prenguin part en actuacions en contra dels independentistes. A primers d'agost, el dia 9, va enviar una carta a la delegada del govern espanyol a Catalunya, Teresa Cunillera, i ara s'ha adreçat directament al ministre de l'Interior. Li dema-

Les frases

“Cal posar ordre perquè l'espai públic és lloc de trobada, i tots tenim dret a usar-lo d'igual manera”

Ana Botella
SECRETÀRIA D'ESTAT DE SEGURETAT

“És urgent posar fi a l'escalada de violència a Catalunya per part de grups violents”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Querella contra Rajoy i el TC

L'associació de juristes pels drets civils Atenes ha presentat, davant la sala segona del Tribunal Suprem, una querella contra l'expresident espanyol Mariano Rajoy i els magistrats del Tribunal Constitucional per haver impedit la investidura a distància de Carles Puigdemont com a president de la Generalitat. La querella acusa Rajoy i els magistrats d'un delictes contra l'exercici dels drets cívics i un altre de prevaricació, en

considerar que impedit la investidura de Puigdemont van conculcar els drets polítics i electorals que reconeix la Constitució Espanyola. A més de contra Rajoy, la denúncia es dirigeix contra els membres del seu últim Consell de Ministres, així com contra el president del Tribunal Constitucional, Juan José González Rivas, i deu magistrats més que van vetar la investidura de Puigdemont estant a Bèlgica.

na que intervingui per posar fi a "l'escalada de violència" a Catalunya per part de "grups violents" que s'aclareixin responsabilitats

Torra recorda els episodis que precisament van motivar la carta a Cunillera. Com la denúncia de Jenn Díaz i Josep Maria Jové, tots dos diputats d'ERC al Parlament, que un policia nacional va insultar i vexar quan passaven per davant de la comissaria de la Via Laietana, a Barcelona. O l'agressió del fotoperiodista Jordi Borràs, també a mans d'un agent de la Policia Nacional. "A la vista del silenci de la delegada del govern, em veig amb l'obligació d'adreçar-me a vós per tal de manifestar-vos la meva preocupació i sol·licitar la vostra intervenció", demana. Torra també es refereix a la identificació d'aquest cap de setmana passat a la Ribera d'Ebre. "Sembla contrastada la participació d'un agent de la Guàrdia Civil en aquests grups armats i organitzats que recorren el territori català", sosté Torra, que reclama a Grande Marlaska que intervingui: "És urgent posar fi a l'escalada de violència a Catalunya per part de grups violents, així com depurar responsabilitats." En la carta, Torra recorda que les lleis que regulen el règim disciplinari de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil tipifiquen l'ostentació i utilització d'armes així com l'exhibició dels distintius si no està justificat i que els agents no poden "organitzar o participar activament en reunions o manifestacions de caràcter polític o sindical". I encara menys fer-ho portant armes, vestint l'uniforme reglamentari o fent ús de la seva condició de membres dels cossos de seguretat.

La delegada respondrà

En espera de la resposta del ministre, qui va reaccionar a la carta va ser la delegada a Catalunya. Cunillera va indicar que contestarà la carta que li va remetre Torra, i li dirà "allò que ell ja sap" i que ha declinat revelar. Cunillera, però, va assegurar que havia parlat personalment amb Torra. "Si les meves explicacions o el que joli he dit no l'han satisfet, estic disposada a tornar-ho a fer", va precisar, sense afegir-hi res més. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El 155, més enllà de les xifres

AVÍS • Experts en dret administratiu alerten que, a banda de la paràlisi i incertesa que va suposar la intervenció, l'Estat ara ja coneix el funcionament intern de l'administració catalana **POR** • Constaten l'angoixa que va crear als funcionaris i alts càrrecs

Òscar Palau
BARCELONA

Alguns col·lectius de funcionaris organitzats ja han fet balanços inicials els últims mesos dels danys sobre el terreny de l'aplicació del 155 sobre l'administració catalana: 259 càrrecs destituïts, 12 de nomenats pel govern espanyol, 108 normes en tramitació que han decaïgut... I més acurades que seran les dades, ara que la tasca se l'ha fet seva oficialment l'anomenat comissionat del 155, que està elaborant un estudi global que preveu presentar a la tardor. Més enllà d'això, però, la dràstica intervenció durant més de set mesos de l'autogovern de Catalunya ha deixat una rèmora amb conseqüències de tot tipus més difícils de quantificar, tal com ahir van subratllar en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu dos professors de dret administratiu de la UPF, Josep Ramon Barberà i Xavier Bernadí, aquest últim, a més, un dels alts càrrecs que va resistir des de dins la seva aplicació com a director general de Dret i d'Entitats Jurídiques del Departament de Justícia.

I és que el "control polític i ideològic absolut" que va exercir el govern de Madrid en el dia a dia porta

El professor Barberà lamentava ahir que l'acord del Senat pel 155 "és el paradigma de la discrecionalitat administrativa", un tret molt propi del franquisme. Segons ell, se n'ha fet un "ús expansiu total", però tem que el TC no hi farà res. ■ J.M.

a una altra conseqüència, per exemple, de què s'ha parlat menys: "L'Estat ara és perfectament conscient de com funciona l'administració de la Generalitat, perquè en algunes àrees dubtava", constatava, Barberà, que encara n'apuntava una altra: la "paràlisi i incertesa" que va dur a les accions del govern. "Han estat mesos llençats, inútils", completava Bernadí: sense cap iniciativa política, cap norma tramitada, cap pla d'actuació i en què fins i

tot s'han abandonat iniciatives en marxa. "Es fa pura gestió dels serveis públics, i res més", resumia.

En la pràctica, la conseqüència més visible va ser l'alentiment de la maquinària administrativa, perquè Madrid exigia sempre informació addicional abans de donar cap autorització, fet que va burocratitzar els tràmits al màxim. "La intervenció econòmica va quedar col·lapsada", subratllava sobretot Bernadí, que també desvelava que els funcionaris

havien de signar documents donant fe que cap de les despeses que passaven no anava a fins independentistes. La situació encara va ser més incòmoda per als alts càrrecs que es van quedar (la majoria). "Van afrontar un dilema ètic, perquè no podies fer pitjor la feina, però si ajudaves massa podies ser acusat de col·laboracionista", lamentava Bernadí, que recordava que els ministeris van tocar la cresta a molts companys per opinions emeses a Twitter. "Hi havia por, inseguretat, incomoditat i certa desesperança... No estaria de més una avaluació psicològica dels danys en els servidors públics", ironitzava.

L'alt càrrec de Justícia encara afegia més elements a la reflexió: l'ovació al Senat el dia que es va aprovar el 155, l'apropiació dels logotips de la Generalitat, la mofa de la vicepresidenta al Diplocat... "No és la simple ocupació de les institucions, és l'actitud amb què es fa", subratllava, i recordava que ja es ve d'una tradició de segles en què el poder espanyol ha ocupat les institucions catalanes, fet que s'ha traduït en una manca de cultura administrativa, però també de sentit d'estat, que ha creat cert complex i servilisme, i que cal superar. "Hi ha hagut una humiliació institucional, i això també pot dificultar que hi hagi vies de diàleg i entesa", cloïa. ■

Els familiars insten a anul·lar la causa judicial

La germana de Carles Puigdemont rep el premi Canigó que atorga l'UCE

Ò. Palau
BARCELONA

Montserrat Puigdemont, germana del president exiliat a Bèlgica, va reclamar ahir des de Prada que tota la ciutadania "es converteixi en activista pels drets civils", perquè passen els mesos "i la regressió no s'atura". "Exigim l'anul·lació de la causa", va reclamar, davant d'un auditori

que la va ovacionar amb crits de "llibertat!", en recollir en nom de l'Associació Catalana de Drets Civils (que reuneix familiars de presos i exiliats) el premi Canigó que atorga la Universitat Catalana d'Estiu des del 1993 a persones i entitats que s'han distingit per la lluita a favor del país. "Hem de lamentar que se'ns hagi fet aquest reconeixement perquè la nostra associació no hauria d'existir", constatava Puigdemont, que insistia que "l'eina per resoldre conflictes polítics és el diàleg". "Malgrat tot, la remor

Montserrat Puigdemont va rebre el premi del rector de l'UCE, Jordi Casassas ■ J.M. MONTANER

ha de persistir, no podem callar", apuntava, en al·lusió al vers de Martí i Pol que serveix de lema a l'edició d'enguany.

Josep Montserrat, en nom de l'UCE, li demanava en tot cas que agafi el terme *premi* "més com a en-

coratjament que com a reconeixement a una trajectòria", per continuar la defensa dels drets i llibertats dels represaliats, que de fet són els de tots els catalans. "No és una injustícia particular, estem davant una injustícia institucio-

nal", reflexionava. L'UCE també es va afegir ja al manifest acadèmic en defensa dels drets civils, i ha animat els professors universitaris a incorporar-s'hi. A més de l'ACDC, ahir va rebre el premi Canigó el pintor valencià Toni Miró. ■

Castellà rescata el referèndum constituent

El líder de Demòcrates, Toni Castellà, va suggerir ahir a Prada que el referèndum per la ratificació de la constitució catalana, inclòs en el full de ruta de l'anterior govern, a més dels judicis als líders del procés, poden ser algun dels *momentums* que duguin a fer efectiva la República. Després que hagin fet contactes bilaterals, segons ell ja s'ha pactat tornar a reunir la mesa de partits a la tardor, de manera discreta, per refer una estratègia unitària. Una altra opció seran les municipals del 2019, en què Demòcrates impulsa el moviment que reclama primàries per formar llistes unitàries. "Cal aconseguir alcaldes disposats a fer la independència, més que independentistes", apuntava.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'arribada de la tractorada al Puig de les Basses va ser rebuda per centenars de persones ■ ESTEVE CARRERA - JOAN SABATER - GEMMA TUBERT / ACN

“Visca la terra!”

MOBILITZACIÓ • Un centenar de tractors es van concentrar al centre penitenciari del Puig de les Basses **SUPORT** • A l'acte, hi van intervenir el coordinador d'UdP i la consellera d'Agricultura

Esteve Carrera
FIGUERES

“**N**o fem res més que servir i respondre a les inquietuds de la gent d'aquest país”, va dir Joan Caball. El coordinador nacional d'Unió de Pagesos va agrair amb aquestes paraules la mobilització ahir de prop d'un centenar de tractors que s'havien desplaçat d'arreu de les comarques gironines fins a la presó del Puig de les Basses, a Figueres, on alguns centenars de persones els van acollir amb aplaudiments i consignes a favor dels presos i exiliats. Els tractors que venien de més lluny, fins del Ripollès i la Garrotxa, havien fet vora tres hores de recorregut per plantar-se al migdia davant el centre penitenciari on està empresonada Dolors Bassa i solidaritzar-se amb tots

els presos i els exiliats. La mobilització d'ahir va ser la de tota la pagesia: amb pagesos, els seus representants sindicals i la seva màxima representació al govern amb la presència de la consellera d', Teresa Jordà. En els parlaments no van faltar les referències històriques i èpiques al paper de la pagesia a la societat, un paper que la consellera va resumir amb una al·legoria: “Només aquells que estimen la terra algun dia alliberaran la terra.”

Qui va encetar els parlaments, però, va ser Montse Bassa, germana de la consellera empresonada, que, a banda d'agradir el suport, va destacar que totes dues són filles de pagès i que quan eren joves “s'havíem fet un tip de collir patates”. No és la primera vegada que els pagesos es mobilitzen per causes que van més enllà dels interessos estrictes del gre-

mi, i Joan Caball ho va defensar, justificant que sortien “demandant democràcia i llibertat”. El coordinador d'UdP va recordar que van fer una primera tractorada fa prop d'un any, quan es van començar a produir les inculpacions. “Per això som aquí, per demanar llibertat, de pensar, d'actuar, de reunir-nos, de manifestar-nos i poder dir el que pensem. Perquè com a organització, si no ens deixen reunir, manifestar i dir el que pensem, com podem manifestar els nostres interessos?”, va interpellar Caball. Afirmant que els pagesos sempre estarien al costat de les institucions del país legítimament elegides per la ciutadania, Caball va concloure que una societat que empresona els seus polítics o els obliga a exiliar-se “és una societat feble, indigna, i una democràcia molt pobre”. El parlament més abrandat, però, el va fer la con-

sellera. Teresa Jordà, que no es va oblidar de reivindicar també les pageses, “massa sovint invisibilitzades”. Va emmarcar la tractorada en un acte més de solidaritat i ho va fer deixant de banda el llenguatge institucional per carregar contra un estat que va qualificar de “caduc i demofòbic”.

Resituant la mobilització d'ahir, Jordà va definir aquest tipus d'actes com la resposta necessària al que va passar l'1 d'octubre: “Ens van robar a cops de porra l'alegria d'una victòria incontestable; vam votar i vam guanyar, malgrat les amenaces, les porres. Els que defensem avui són els van donar la cara perquè complien el mandat d'un poble.” “Tenim un estat que fa anys que ens maltracta, econòmicament, políticament socialment i judicialment, i que només és amic dels seus: la corona i els mafiosos, els que ve-

nen armes, els que fan negoci fraudulents, els de l'Íbex35, els que ens venen la llum més cara d'Europa”, hi va afegir. Contra aquest estat, la consellera va apel·lar a l'èpica, animant els presents a reivindicar-se com a hereus “dels que es van alçar a Prats de Molló el borbó amb les urnes el 1931, els que van proclamar la república el 34, dels que van anar al front, van morir-hi o van haver d'exiliar-se”. “Avui són els mateixos feixistes i falangistes els que ara tenen la Dolors i els altres presos o a l'exili. Som la seva veu, no podem permetre que el patiment de la Dolors, dels presos i exiliats, no serveixi per a res. Aquest patiment ens ha de conduir a la victòria”, va concloure Jordà.

La nit anterior més de dues mil persones s'havien concentrat al Puig de les Basses, com cada dimarts, per acompanyar amb gresca i soroll la consellera empresonada. Ahir, la tractorada també es va acomiadar del centre penitenciari amb una sonora botzinada. A la tarda, la mateixa Dolors Bassa, per mitjà d'una piulada, va respondre a la mobilització: “Orgullosa de ser filla d'un pagès de l'Empordà. El compromís de la pagesia, una vegada més, és clau. Gràcies per la tractorada. Visca la terra.” ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pedalar per la llibertat

PRESÓ • Un grup de ciclistes aficionats organitza un recorregut d'una setmana per visitar els tres centres penitenciaris on hi ha els presos polítics **CULTURA** • La iniciativa preveu dur a terme activitats culturals al final de cada etapa

Judit Larios
BARCELONA

Els presos polítics rebran al llarg d'aquesta setmana el suport d'un grup de ciclistes aficionats que s'ha proposat d'anar pedant fins als tres centres penitenciaris on estan reparats per exigir la seva llibertat. La iniciativa *Pedalem per als presos polítics* va arrencar dilluns i acabarà diumenge, amb un recorregut de prop de 700 quilòmetres de distància. La ruta va partir de Lleida precisament perquè és la demarcació on no hi ha cap de les presons on es farà parada: Mas d'Enric, a Tarragona; Lledoners, a Barcelona, i Puig de les Basses, a Girona.

El trajecte inclou una etapa al dia, de manera que quan s'arriba al punt de destinació es realitzen activitats culturals al municipi en qüestió. Per exemple, avui hi ha prevista una visita guiada a la catedral de Vic, seguida d'un sopar groc, i disabte, a Ripoll, una sortida al Museu Etnogràfic. "La idea és barrejar la reivindicació política amb l'esport i la cultura", explica el promotor de l'entitat *Pedalem per a la Independència*, impulsora de la iniciativa, Eduard Sadurní.

Tot i que només tres persones van formar part de la primera eta-

Els tres ciclistes que participen en la iniciativa des de la primera etapa, amb una pancarta abans de començar el recorregut a Lleida ■ ACN

pa del recorregut, durant els dies posteriors s'hi afegiran una cinquantena de persones. Algunes ho faran només en una etapa, mentre que d'altres s'han animat a participar-hi diversos dies. I és que l'aspecte esportiu de l'acció no és apte per a tothom, sinó que es demana

un mínim de preparació física. Conscients d'aquest obstacle i amb l'objectiu que s'hi afegeixi el màxim de simpatitzants, els dies en què es preveu visitar cada centre penitenciar s'organitza una pedalada popular des de la ciutat més propera i es posa així la ruta a l'abast de tot-

hom. A més, les activitats culturals a cada ciutat també són obertes a qualsevol.

La presó de Mas d'Enric, on es troba Carme Forcadell, va ser la primera a rebre la visita de la comitiva. Va ser ja en la primera etapa, que recorria el tram de Lleida fins a Tarragona. Després els esperaven tres dies sense acostar-se a cap centre penitenciar: els ciclistes van arribar dimarts a la ciutat de Barcelona, ahir van pedalar fins a Girona i avui ho faran fins a Vic. Demà, en la cinquena etapa, serà el torn de Lledoners, a Manresa, on hi ha Jordi Sánchez, Jordi Cuixart, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Jordi Turull, Joaquim Forn i Josep Rull. Dissabte la ciutat on es descansarà serà Ripoll, per culminar la ruta diumenge, quan s'arribarà al centre de Puig de les Basses, a Figueres, on hi ha Dolors Bassa.

A les tres presons es cantaran cançons com *El cant dels ocells* com a mostra d'escalf als presos independentistes. "La situació és molt injusta i creiem que hem de fer costat als presos", reivindica Sadurní. Al llarg del recorregut, els ciclistes han estat rebuts per persones que els mostraven el seu suport: "El primer dia vam passar per un poble on ens esperaven amb estelades", exemplifica. ■

OPINIÓ

Josep Pena i Sant
President d'ERC Maresme

Foucault i els presos polítics

Lexistència de preses polítiques ha desfermat un debat sobre el retrocés de l'Estat espanyol quant a la independència del poder judicial, la qualitat democràtica i la preservació del règim de drets i llibertats. Menys atenció ha rebut el rol del sistema penitenciar en la causa oberta contra l'independentisme.

És sabut que la presó com a institució té atribuïda la funció del control social sobre la desviació de la norma. La conducta del delinqüent és una anomalia jurídica que cal redreçar. En la penalitat contemporània no es "castiga", es "corregeix".

Però aquesta concepció és relativament recent en termes his-

tòrics. Seguint Foucault, la presó com a càstig és un fenomen que neix a finals del s. XVIII. Amb anterioritat, el sistema penitenciar només s'ocupava de retenir el culpable fins al seu processament. El càstig prenia la forma de suplici públic, de cerimònia política orientada a reafirmar el poder absolut del monarca a ulls dels serfs. L'arribada del capitalisme suposa la innovació de l'economia penal: per aquest delictes aquesta pena, en una lògica d'intercanvi retributiu entre individu i sistema perfectament coherent amb el nou paradigma econòmic. La privació de llibertat ja no és el trànsit al càstig, és el càstig en si mateix i la seva mesura. El "preu" del delictes són els anys de reclu-

La furgoneta que va traslladar els presos al centre de Lledoners ■ ACN

sió. Així mateix, desapareix el suplici i emergeix la presó com a institució encarregada de reeducar el criminal en l'obediència a la llei.

La situació dels nostres presos

polítics ha sacsejat també el sistema penitenciar espanyol, arrossegat per la involució dels altres aparells de l'Estat. La presó preventiva –excessiva a criteri d'una part significativa i acreditada

de penalistes– ens retorna a aquella vella pràctica del confinament forçós abans d'infligir la pena. El càstig es difereix a l'acabament d'un procés de dubtoses garanties en què, en una escalada desesperada per la jerarquia de tipificacions penals, s'invoquen els delictes de rebel·lió i sedició. Lluny de tota proporcionalitat, doncs, no es busca "rehabilitar" els presumptes culpables sinó que hi ha una voluntat exemplaritzant. No es tracta tan sols de modificar comportaments individuals; es vol un escarment col·lectiu que restitueixi la sobirania ofesa. Sense entendre que quan es posen les presons al servei de la venjança, es liquiden més de dos segles d'evolució democràtica.